

РЕШЕНИЕ

№ 7690

гр. София, 08.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8932** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Х. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 2741/30.08.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПAM по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца /видно от уточнителна молба от 13.10.2023 г., в която изрично се посочва, че се обжалва ЗПAM, с която се отнема СУПМС, както и видно от изричното уточнение, направено в съдебно заседание, в което е посочен и номерът на заповедта/. Претендира разноски. Представя списък.

Ответникът не взема становище по жалбата.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед № 2741 на С. М. е наложена ПAM – временно отнемане на СУМПС, тъй като е констатирано, че същият е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози.

На датата на проверката – 30.08.2023 г. – на водача е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ /л. 9/, в който е записано, че лицето е

употребило метадон.

Представен е резултатът от теста /л. 13/ ведно с протокол за сервизната му проверка /л. 14/.

На лицето е издаден талон за кръвно изследване /л. 12/. Пробата не е готова към датата на приключване на устните състезания /л. 56/.

От жалбоподателя е приложена карта, в която е отбелязано, че М. се лекува с метадон /л. 8/. На гърба на картата е вписано, че притежателят ѝ е пациент на Програма за лечение с метадон, който следва да се приема ежедневно. Това е вписано и в подаденото срещу АУАН възражение /л. 15/ от жалбоподателя, който посочва, че от 8 години е на лечение с метадон и това не е пречка за управление на МПС по преценка на лекуващия лекар.

В съдебно заседание жалбоподателят представя карта за оценка на физическа годност на водач за придобиване на СУМПС, издадена от Транспортна областна лекарска комисия съгл. т. 4 и т. 23 от Наредба 3.

Приложен е трудов договор, от който е видно, че жалбоподателят работи на длъжност Хлебар /л. 59/.

Представени са заповеди за компетентност /л. 24 и сл./.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира за установено следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди от 09.12.2016 г., издадена от Министъра на вътрешните работи и от 07.07.2023 г., издадена от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Между страните не се спори, а и от събраните писмени доказателства – АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и карта от „АИСМП-Д-р Александър Ангелов“ ЕООД – безспорно се установява, че С. М. е управлявал МПС след употреба на метадон. Именно и по тази причина е ирелевантен резултатът от кръвната проба, доколкото самият жалбоподател твърди във възражението си срещу АУАН, че приема метадон. Още повече, че чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП дава възможност употребата на наркотични вещества да бъде установена както с лабораторно изследване, така и с тест. В този смисъл е напр. Решение № 7577 от 21.05.2019 г. на ВАС по адм.д. № 13012/2018 г., поради което липсата на готов резултат от кръвна проба, не е основание за отмяна на мярката, още повече, че ПАМ

по дефиниция има възпираща и превантивна роля. Именно и по тази причина въпросът за отговорността на водача, вкл. и съобразно резултата от кръвното изследване, е предмет на друго производство – административно-наказателно.

Основният спорен между страните въпрос е дали водачът е имал право да управлява МПС след като е бил на лечение с метадон под наблюдението на лекар.

Безспорно ЗДвП в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ забранява управлението на МПС след употребата на наркотични вещества, каквото е метадонът. Цитираната забрана следва да се тълкува в съвкупност с разпоредбите на Наредба № 3 от 11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории. Съгласно чл. 4, ал. 2 от Наредба № 3 изискванията за физическа годност към водачите на МПС и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от група 1 и група 2 са определени в приложение № 1. В него са изброени различни заболявания и състояния, при наличието на които се налагат ограничения за получаването на свидетелство за управление на МПС в зависимост от категорията на МПС. Видно от съдържанието на приложение 1 при част от състоянията е разрешено получаването на СУМПС, при част е забранено, а при останалите следва да се подходи индивидуално. Такъв е случаят със състоянието по т. 23 - психически и поведенчески разстройства, дължащи се на употреба на: опиоиди, канабиоиди, халюциногени, стимуланти (без кофеин), кокаин, летливи разтворители.

В контекста на цитираната наредба и с оглед т. 4 и т. 23 от приложение 1, на 24.10.2023 г. на жалбоподателя е издадена карта за оценка на физическата годност за придобиване на СУМПС, в която е вписано, че същият отговаря на изискванията за физическа годност към водачите на МПС от категория В1, В, АМ. Картата обаче е издадена почти два месеца след прилагане на процесната ПАМ с атакуваната заповед от 30.08.2023 г.

При това положение съдът съгл. чл. 142, ал. 1 от АПК намира, че ПАМ е била законосъобразно приложена към датата на издаването на заповедта – 30.08.2023 г., доколкото към тази дата се установява безспорно, че лицето е приемало метадон. Действително, фактът, че М. е бил на терапия е индиция, че не се касае за злоупотреба, респ. за незаконна употреба на наркотични вещества. Към 30.08.2023 г., обаче, М. не е представил документ, от който да е видно, че същият е бил годен да шофира и който да доведе до извод, че мярката е непропорционално приложена. Това обстоятелство не е вписано в представената карта за метадоново лечение. Изготвената през месец октомври карта за оценка на физическата годност би могла да има отношение към административно-наказателното производство, в което ще се обсъждат въпросите за отговорността на водача, която ако отпадне – това би довело до автоматично отпадане на ПАМ, както е отбелязано и в самата заповед. Доколкото обаче картата не е съществувала към момента на проверката и с оглед установения от теста резултат „метадон“, който се потвърждава и от картата, представена от самия водач, за административния орган не е имало друга възможност освен да приложи атакуваната ПАМ.

Неоснователни са възраженията в писмените бележки. Разминаването между часа, посочен в АУАН и часа на резултата от теста не е основание за отмяна на ЗПАМ, тъй като законосъобразността на наказателното постановление, което евентуално е било издадено на база на въпросния АУАН, е предмет на друго

производство. Друг е въпросът, че разминаването в часовете не променя горните изводи, доколкото тестът с номер 54, с който е установена фактическата обстановка относно употребения метадон, е цитиран в АУАН. Освен това, не е ясно колко време е продължила самата проверка, след като лицето е било спряно в 14:40 ч., поради което и е напълно възможно тестът за наркотици да е бил направен едва в 15:48 ч.

Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. В случая, употребата на наркотични вещества се установява от приложения АУАН, както и от разпечатката от извършените проби с Дрегер Д. тест 5000 /л. 13/, надлежно минал сервизна проверка /л. 14/. Срокът на ПАМ е в съответствие с разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, поради което този срок се явява законово определен и административният орган не следва да излага допълнителни мотиви относно неговата продължителност, както се претендира в писмените бележки.

С оглед на изложеното, настоящият състав намира, че административният орган е спазил процесуалните и материални законови изисквания, от което следва, че процесната ЗПАМ е законосъобразна, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2741/30.08.2023 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: